

חזרף תשפ"ד
גיליון מס' 59

מגישי: נתנאל משולם

מחבר הספרים: "הרמוניה בחיק
הבית" ו"מלאכת מחשבת"

ותלמוד תורה כנגד כולם

טוב שברופאים לגיהנם

תורה מגנא ומצלא

כל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו

ניתן להצטרף לרשימת התפוצה במייל

1shol1@walla.co.il

המסע לניתוחים

סטנדר עם גמרא או שולחן הניתוחים

מה עדיף?

אברך או רופא

ניתוח הוויות אב"י ורבא או ניתוח מציל חיים

תוכן

2	טרגדיה (שלא) קרתה
5	חיי העולם - הזה VS הבא
8	הרהורי – תשובה VS כפירה
15	חתונת ההתבוללות
18	מי הוא יהודי?!
18	שומר תורה ומצוות VS משרת בצבא
23	צבא: 'מלחמות ה' - האמנם?!
29	יהודי לא בכשרות הבד"ץ
31	סגירת מעגל

ניתן להאזין לגרסת השמע
בערוץ היוטיוב וספוטיפיי
(להזין בחיפוש: הרב נתנאל משולם)

לתגובות והארות
1SHOL1@WALLA.CO.IL
כל הזכויות שמורות ©

טרגדיה (שלא) קרתה

כמעט אסון. ברוך ה' נס. אבל...

התענוג שמפנק הגולן את בני הישיבות בימי בין הזמנים, לצערנו לא פעם משאיר תופעות לוואי של אסונות.

הכיף שבאטרקציות הצפון כנראה קורץ לדאבון לב גם למלאך המוות, נדמה שהוא עוזב את בתי האבות ובתי החולים, והולך אף הוא להשתובב בין בחורי החמד. רחמנא ליצלן.

הוא ניסה להידחף לקעמפ של ישיבת "שטייגן", בשעה שנהנו מרחיצה במימי בריכת המשושים שבסלול הזויתן, היה קשה לו לראות את בני התורה נהנים בשקט. בחשאי זחל אל האגו של נפתלי, גירה אותו להשוויץ בפני חבריו על אומץ ליבו. ובתעלול מסוכן ואמיץ טיפס נפתלי גבוה על סלעי הבזלת, פתח בריצה כדי לזנק ולקפץ מגובה אל הבריכה לקול תרועת חבריו.

אלא שמתברר שהמעריץ הראשון שלו היה בכלל נחש, (מי יודע, אולי כי הוא היה השטינקר של הישיבה...) שכאות סגידה נשק לו על רגליו... מהבהלה נפתלי החליק נחבט בראשו, איבד הכרה ונפל למים.

זעקות לעזרה הקפיצו את רפאל שלמד עזרה ראשונה ואף התנדב בהצלה, וכמלאך של ממש זינק למים, משה את חברו, השכיב אותו בחוץ, העניק לו טיפול עזרה ראשונה עד להגעת כוחות הצלה, וברוך ה' זכה להיות שליח ה' להצלת נפש מישראל.

אלול נפתח בישיבה במסיבת הודיה בה העלו על נס את בעל הנס, רבני הישיבה נשאו נאומים חוצבי להבות על גודל הנס בהם הפכו את רפאל לגיבור המעוטר במאמרי חז"ל של כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא.

רפאל שעד לפני הנס היה נחשב ל'בטלן' של הישיבה, ולא באשמתו, פשוט התלמוד תורה שבו למד התנהל כקייטנה, כך שהוא מוצא את עצמו לאחר 8 שנים, בישיבה קטנה בלי לדעת לקרוא כתב רש"י וללא שום מושג בארמית, כשהוא רושם לעצמו כבר ביום הראשון פדיחה, כשהמגיד שיעור ביקש ממנו להביא מהאוייצר 'משנה ברורה' ובטעות הוא הביא משנה בהירה...

ומהיום אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה. מירכתי בית המדרש למזרח, ככוכב העולה מן המזרח.

הילת הערצה שאפפה את רפאל הולידה קנאה בעילוי של הישיבה - אביתר השטייגניסט שעד להיום כולם קנאו בו, החל הוא לקנא - הוא נתקף בקנאה עזה לרפאל, ובלי נקיפות מצפון, כי מבחנתו זה בכלל 'קנאת סופרים תרבה חכמה', הוא גם השתוקק לזכות בתואר הנכסף של המציל נפש אחת מישראל.

היה קשה לו לוותר על אור הזרקורים שהיה מופנה אליו. ופשוט הלך לעבר היכן שהם מאירים היום - "הצלת נפשות" - נרשם ללימודי קורסי עזרה ראשונה. כמובן בתחילה רק בין הסדרים שלא יהיה על חשבון ביטול תורה.

הצ'קלקות סנוורו אותו, הוא נשבה בקסמיהם, וכאופנולס הוא דהר קדימה, לא הסתפק בקורס של 44 שעות, ותוך זמן קצר הוא כבש את פסגת רפואת החרום, כשקיבל לרזומה שלו את התואר 'פרמדיק'. וגם זה לא סיפק אותו, הוא הבין שהשמים הם הגבול בהצלת נפשות תרתי משמע, ובזכות שילמד רפואה הוא יוכל לסייע לחולים שלא יעלו לשמים...

הדרך לפרמדיק עברה בהכשרה לנהג אמבולנס. נהיגה שפינקה את אביתר בחוויית אקסטרים חסרת מעצורים וחוקים, הוא התמכר לתחושה שיותר הוא לא עוצר באדום, לא כפוף לחוקי התנועה, בזמן שהוא דוהר לעבר מטרה נעלה של הצלת נפשות.

הנהיגה השפיעה על התנהגות שלו ברמה הרוחנית, וגם שם בדרך למטרה הנעלה של הצלת נפשות, הוא לא שם לב לתמרורים, כשל ביטול תורה. ומבחינתו זה בסדר, שהרי פיקוח נפש דוחה שבת ואת כל התורה כולה.

מצויד בסיסמא שאימץ לעצמו: "לא עוצרים באדום בדרך להצלת נפשות", סגר את הגמרא, לטובת הפקולטה. עזב את בית המדרש, לטובת האוניברסיטה.

חיי העולם הזה VS הבא

במצווה החדשה עליה הוא מוסר את הנפש אוכלים מעט יותר מפת במלח ושותים קצת יותר ממים במשורה, מלגת הכולל הדלה על סך 2,000 ש"ח + שמירת סדרים 200 ש"ח + מבחנים 200 ש"ח + מסירת חבורה 200 ש"ח. הוחלפה במשכורת רופא שמנה. בערך של כמשכורת מניין אברכים יחד, ממבט נוסף מה שהיה מרוויח בשנה היום מרוויח בחודש וקצת, ומעוד מבט היום מלגת הכולל היא רק כמו המעשרות שלו.

היום הוא יכול להרשות לעצמו לשתות קוקה קולה... אפילו בכוס חד פעמי...

ובכלל היום הוא לא צריך חד פעמי, הוא יכול לאמץ לעצמו את עצת המלכה: "אם אין לחם שיאכלו עוגות"... ובגרסה הרוסית של המסית 'ומדיח': "אם אין חד פעמי, קנו מדיח"...

כרטיס הרב קו הפך ללא רלוונטי, את מקומו תפס שלט הרכב. ה"סמסונג אברכים" הוחלף בטלפון חכם. המספר של "קל קו" שודרג ל"וויז". חלוקת מצרכי מזון נזנחה לטובת קניות בסופר מרקט רחב ידיים.

לצערנו בעוד שבפן הגשמי הוא זוכה לרווחה כלכלית בפן הרוחני יש לו הצרה רוחנית, הסטנדר הוחלף בשולחן מנתחים, ואת ניתוח הסוגיות של הוויות אב"י ורבא היום הוא עושה בגוף האדם.

האם מצטמק ורע לו? או מצטמק ויפה לו?

האם הצימוק בשטייגן לטובת הצלת נפשות הוא טוב או רע?

האם פיקוח נפש דוחה את 'כל' התורה, כולל הכול, כולל ביטול תורה?

האם עדיף להיות תלמיד חכם או רופא?

התשובה נמצאת בגמרא מפורשת¹:

אבדת אביו ואבדת רבו, של רבו קודמת, שאביו
הביאו לעולם הזה, ורבו שלימדו חכמה מביאו לחיי
העולם הבא.

עם כל הערך החשוב למי שמעניק חיים בעולם הזה. חיי העולם הבא
עדיפים. מהסיבה הפשוטה, חיי העולם הזה נועדו כדי להביא לעולם
הבא.

במיוחד שאחת הסיבות בהם פיקוח נפש דוחה שבת היא בגלל שחיים
מאפשרים לאדם לקיים הרבה מצוות, קרי שפיקוח נפש דוחה שבת,
לא בגלל שחיי העולם הזה עדיפים על תורה ומצוות, אלא אדרבא חיי
העולם הזה משמשים לקיום תורה ומצוות

אמרה תורה חלל עליו שבת אחד כדי שישמור שבתות הרבה²

והרבה יותר לימוד תורה, לא מביא רק לחיי עולם הבא, הוא מביא גם
חיים לעולם הזה, כפי שניתן ללמוד מהסיפור הבא:

בית החולים של העיירה הפך למלכודת מוות, חולים
שהתאשפזו במטרה להתרפא, נדבקו בהמון חיידקים.
ובמקום לצאת משם בריאים, במקרה הטוב יצאו משם
חולים יותר ובמקרה הפחות טוב לא יצאו משם בחיים.

לאחר בדיקה התגלה שמבנה בית החולים העשוי מעץ
ספג המון מחלות, והוא פולט אותם חזרה לעבר חולים
המאושפזים שם.

באסיפת חירום בנוכחות החפץ חיים הוחלט על הריסת
בית החולים ובנייתו מחדש מאבנים, לצורך כך החפץ חיים

¹ בבא מציעא ב.

² שבת קנא:

ערך מגבית וביקש מגבירי העיר לתרום מיטות לבית החולים.

העשירים פתחו את ליבם וכיסם, וכל אחד הרים תרומה הגונה של מספר מיטות לבית החולים.

צעיר אחד תפס את תשומת לב החפץ חיים ביותר, הוא כיבדו מאוד, והעריצו יותר מכולם – המרתק! שזה לא היה הגביר שהרים את התרומה הגדולה ביותר, אלא אברך שנכנס לרגע.

העשירים כעסו, והפנו את טענתם לחפץ חיים, בלשון של עקיצה: "רבינו, כמה מיטות תרם האברך?!...."

"40 מיטות" השיב החפץ חיים – ומול פליאתם הסביר לאחר מכן, בזכות לימוד התורה של אותו אברך נחסכים 40 חולים, ובזכותו צריך פחות מיטות בבית החולים.

סיפור מאלף זה מייתר את השאלות: זה לא או לימוד תורה או הצלת נפשות? כי לימוד תורה כולל בתוכו הצלת נפשות, וממילא לימוד תורה הוא גם וגם, גם לימוד תורה וגם הצלת נפשות.

הרהורי תשובה VS כפירה

הוא הלם על ליבו בחוזקה בווידוי שבתפילת יום הכיפורים, נקיפות המצפון על שעזב את עולם התורה, אותן היה מדחיק כל השנה, היו צפים מחדש ביום הכי קדוש בשנה, והיו מעלים בו הרהורי חרטה, אולי הוא סתם מפסיד אם העולם הבא שלו בנזיד עדשים. נכון, בקדירת חייו לא היו רק עדשים, היו שם יותר בכיוון של מנות גורמה. אולם עדיין גם חיי פאר בזה העולם, ביחס לגן העדן בעולם הבא, הם בקושי נזיד עדשים, גם אם אותן עדשים מוגשות כמנות שף.

דפיקות הלב שהביאו הכאה על חטא, ביקשו ללא הרף, מאביתר קפלן, לחשב מסלול מחדש, כזה שיחזיר אותו לדרך המלך, זו המובילה לגן עדן. ולא משאירה את האדם להיות תקוע בפונדקי דרכים, גם אלו המפנקים ביותר.

הם כמעט הצליחו להחזירו למוטב עד ש... דבריו של מחלל יום כיפורים נכנסו בו כארס של עכנאי, וכסם המוות השתוללו בדמו וגרמו לו לראות ביום המחילה כמיותר.

את אותו מטיף מבית מדרשו של יצר הרע, הוא פגש בצאתו מתפילת מוסף של יום הכיפורים, כשחלף ליד הקפיטריה במלון הסמוך, אותו מומר לתאבון בירך אותו בפה מלא אוכל לשלום, שלום שדי הכעיס את אביתר, הוא לא הצליח להבין מה מפריע ליהודים פורקי עול, להניח בשקט ליהודים שומרי תורה ומצוות, לחיות על פי אמונת חכמים, למה הם לא מפסיקים להתגרות?! למה הם עסוקים מבוקר עד ערב, בכל מדיה אפשרית להכפיש את ציבור בני התורה?! מה שנראה כניסיונות שכנוע נואשים להרחיק את עם ישראל מצור מחצבתם, אולי בעצם מדובר בניסיון שכנוע עצמי, בו הם מנסים לשכנע את עצמם שהידרדרות הרוחנית שלהם, היא בסדר, ולמרות היותם פורקי עול,

הדרך שלהם נכונה. איזשהו אקמול לנקיפות המצפון הגואים בנשמתם היהודית.

מבטיהם נפגשו בחוסר נוחות, אביתר השפיל את עיניו, מבטו הנפגש עכשיו בארץ, הציף לו את התמונה של אותם יהודים שעלו לארץ ישראל, משתטחים על הארץ ומנשקים את אדמת הקודש, הוא כעס על שהוא צריך להרכין ראש כאן בארץ ישראל, מול עזות המצח של מחלל יום הכיפורים.

הוא הרים את ראשו בגאווה כטווס, נעץ את מבטו במומר להכעיס, והטיח בו: "כמה קטן אתה, שאינך מסוגל להתגבר על קרקור קטן בבטן, כמה מסכן אתה שבשביל כמה קלוריות עלובות מכרת את עולם הבא שלך, כמה אומלל אתה שבשביל כמה ביסים תצלה כשפוד בגיהנום".

"קלוריות? קלוריות?" ענה בגיחוך המומר – "אתה לא רואה, שזה סנדוויץ' דל קלוריות, עם חסה ועגבניות"

הליצנות הגבירה את הזעם של אביתר, ובתגובה משפילה התבדח על הלעסן שמולו: "אתה צודק, כנראה גם בעולם הבא יפנקו אותך בחסה, כאותו רשע שלאחר פטירתו, בנו שדאג לשלומו העלה אותו בסיאנס. ולשאלת בנו לשלמו, ענה: הכל נחמד, בבוקר נותנים לי ארוחת בוקר של חסה, בצהריים של גזר, ובערב שוב חסה".

"איזה יופי" השיב הבן – "אבל, אם אתה לא בגיהנום אלא בגן עדן, למה נותנים לך רק חסה וגזר, לא יכולים לפנק אותך בגלידות?!"

"בני, איזה גן עדן?! אני שפן באוסטרליה..."

במקום להיעלב, הוא פרץ בצחוק קולני, מאפו יצאו גזים של קולה זירו דלת קלוריות... – "אני בגיהנום?! אני יחזור בגלגול?! אני קיימתי מצוה גדולה ובמסירות נפש, מצוה ענקית ששווה את כל המצוות שעשיתי. לפני כמה שנים בעשרת ימי תשובה כמה ימים לפני יום הכיפורים תרמתי כליה ובזמן הניתוח איבדתי המון דם, הייתי בסכנת מוות

ממשית ותהליך התאוששות והשיקום לקח המון זמן, באותה שנה זו השנה הראשונה שלא צמתי בכיפור.

היה לי מאוד קשה לאכול, ולמרות ציווי הרופאים לא הייתי מסוגל לטעום כלום, עד שרב בית החולים הגיע ושכנע אותי לאכול, בטענה שאם בגלל הצום אני יסכן את חיי, מה שווה כל המצווה הגדולה שעשיתי.

השתכנעתי. אבל היה לי קשה. האוכל לא עבר חלק בגרון, היו לי נקיפות מצפון אולי הייתי צריך לחכות עם התרומה לאחר יום הכיפורים, כי מה שווה המצווה אם בגללה אני צריך לחלל את יום הכיפורים.

"לחכות?! קוטע אותו אביתר – ברור שלא! מסכן החולה שתרמת לו את הכליה, לא יכולת להשאיר אותו כך עוד שבוע ויותר, בטוח ה' יסלח לך".

"בדיוק" נער ממקומו המומר לתאבון, נראה שרק חיכה למילים אלו – "ה' יסלח לי" אני כל כך צדיק שהצלתי במסירות נפש, נפש מישראל. אין סיכוי בעולם שה' יכניס אותי לגיהנום, בגיהנום יש אנשים רעים שופכי דמים גזלנים ונואפים. ה' לא מכניס לשם צדיקים מצילי נפשות, ואם יש כאלה, יהי חלקי עמהם. ועל שאר הדברים, "ה' יסלח לי".

האם הכליה שתרמתי לא תציל אותי מכליה בעולם הבא?!

וכדי לגבות את טיעוניו שולף מכיסו אוסף כתבות מעיתונים חילוניים שונים, שמבקרים בחריפות את הרשעתו של אחד מגדולי בעלי החסד בדור, שהקים את האחד הארגונים הגדולים ביותר לעזרה לחולים, ארגון שהוא אור לגויים ובעולם כולו מבקשים ללמוד ממנו ולחקות את המודל שלו במדינותיהם.

ובעל הארגון הורשע בבית משפט (של ערכאות לא בדין תורה) בשוחד על תרומה שקיבל לארגון. הרשעה שעוררה תמיהה בהתחשב בעובדה שהוא לא קיבל כלום לכיסו האישי.

הוא מצטט בקול: "קשה לומר משהו טוב על חברה ששולחת את אחד מגדולי צדיקה לכלא... השופט רוזן סבל מליקוי מאורות קשה..."

"עכשיו נשאלת רק השאלה איך אנחנו יוצאים מהבוץ הנורא הזה ומונעים את חרפת הכנסת לופוליאנסקי לכלא. ערעור? חנינה? זה צריך להעסיק את כולנו כי לחברה שמכניסה צדיק כמו לופוליאנסקי לכלא אומרת דברים רעים בעיקר על עצמה".

"ביקורת על גזר הדין של לופוליאנסקי: "היעדר של שכל ישר" - משפטנים ואנשי ציבור מותחים ביקורת על החלטת השופט דוד רוזן לשלוח את לופוליאנסקי לשש שנות מאסר, וטוענים כי לא התחשב במפעלו החברתי"

המומר מגייס לעצמו עוד סיפור על אדם צדיק שעמד למשפט ויצא חייב (בערכאות ולא בדין תורה), והשופט פטר אותו מעונש מאסר בגלל מעשיו הטובים, והוא מצטט קטע מדברי פסק הדין: "אדם הנמצא במעמדו וכוחו ועבר עבירת תיווך לשוחד ראוי ברגיל למאסר בפועל משמעותי. אולם, ביום פקודה, וחרף רום מעמדו וניצול מעמדו של (הרב) אלבז, יש לתת מלוא המשקל לעברו הטוב, המיטיב והמיוחד. הוא לא נטל לכיסו או לעצמו, אלא לישיבה בבת עינו, שראה בה מפעל חיים קהילתי וחברתי. דמות מיוחדת ויוצאת דופן, אשר הציל מאות ואולי אלפי בני נוער במצוקה ממשפחות קשות יום, שהוחזרו למעגל החיים. נכון הדבר, כי דווקא באנשים רמי מעלה, בעלי יכולת השפעה רבה יש להקפיד וברור שהמטרה אינה מקדשת את האמצעים, אולם מעשיו הטובים של (הרב) אלבז מהווים נסיבה נוספת וכבדת משקל, בה יש ליצור את החרג המאפשר לבית המשפט שלא להטיל עונש מאסר בפועל. הרב אלבז הינו איש רב פעלים, נערץ, רב גדול בישראל המיטיב לעשות למען החברה והקהילה והזולת, עשרות שנים. אין המדובר בנאשם רגיל, אלא במקרה נדיר, יוצא דופן ואולי ללא תקדים. הרב אלבז לא חירף את נפשו בשדה הקרב הצבאי, אך היה חייל וגנרל

במערכה החברתית והחינוכית. תרומתו כה רבה ומהותית, עד שניתן ואפשר לשקלה כנגד מאסר"

"מי שרשם לעצמו זכויות מיוחדות, יוצאות דפן, במעשים לטובת החברה והכלל, זכאי לכך שזכויותיו יעמדו לנגד עיני בית המשפט ביום בו עליו לתת את הדין. כשם שמחמירים עם מי שעברו מכביד וכבר פגע בעבר בזולתו או בציבור, כך עומדת מידה של זכות למי שעברו מפואר והציבור חב לו טובה. אף שפעולותיו המפוארות בעבר נעשו שלא על-מנת לקבל פרס, בבוא יום בו עליו ליתן את הדין יכול שאלה יעמדו לו כנימוק לקולא"

המומר טופח לאביתר על השכם "נו. אתה רואה סולחים לצדיקים על הקטנות שלהם, וזה בעולם הזה, שאתם קוראים לו עולם השקר, על אחת כמה וכמה בעולם האמת שה' יסלח לי על הקטנות, בזכות שאני הצלתי נפש מישראל במסירות נפש".

אביתר גומע בשקיקה את טיעוניו, המומר מזהה שהתפרץ לדלת פתוחה, וממשיך במרץ במסע הכיבוש על נשמתו של בן שיחו, כשהוא מנסה לבסס את טענותיו מדברי הגמרא על 3 ספרים נפתחים בראש השנה, של צדיקים, רשעים ובינוניים. צדיקים הם אלו **שרובם** זכויות נכתבים לחיים, רשעים הם אלו **שרובם** חובות נכתבים למיתה, ובינוניים הם אלו שיש להם מחצה זכויות ומחצה עבירות.

"אתה רואה" מסיק המומר, ה' לא נתפס לקטנות, הוא דן את האדם על פי **רוב** מעשיו, ואם **רובם** זכויות הוא סולח על מיעוט החובות"

"רובם זכויות!?" – מזדעק אביתר – "כולך עבירות חוץ מאיזו מצוה אחת, אדרבא אתה שייך לרשעים שרובם חובות, ולמרות שיש להם קצת זכויות הם נידונים למיתה!"

כמובן שהמצוות הבודדות שלהם לא יורדות לטמיון, והן מזכות אותם במאוורר בגיהנום...

כדברי ראש הישיבה הרב יהודה עדס³, לשר האוצר ספיר, כשבא לבקש ממנו תקציב לבניין הישיבה: "באתי להציע לך ונטילטור לגיהנום".

ולך שהמצווה ממש גדולה אני בטוח שה' יפרגן לך אפילו מזגן..."

אתה סתם מבלבל לי את השכל בסברות הכרס, רק כדי לא להרעיב את הכרס שלך...."

המומר שהוא 'שנה ופירש' לא מתבלבל ושולף את דברי הרמב"ם שהשקילה במאזני יום הדין אינה בכמות אלא באיכות, קרי שלא סופרים כמה פעמים האדם עשה מצוה וכמה פעמים עבירה, ובודקים מה גבוה יותר, אלא יש מצות גדולות ששקולות כנגד הרבה עבירות. "כך גם במקרה שלי" טוען להגנתו המומר - "המצווה של המציל נפש אחת מישראל במיוחד שנעשתה במסירות נפש עד כדי סיכון חיים, והרי לפום צערא אגרא, היא שקולה כנגד כל העבירות שאני עושה".

לצערנו קרקורי סברות הכרס של המומר ששנה ופירש, נכנסו פנימה לכרסו המקרקרת מרעב של אביתר, גרמו לו לעשות סוויץ' בראש ולהאמין שאם כרופא הוא מציל נפשות מדי יום, ארסנל הזכויות שלו כל כך גדול, והוא יכול להרשות לעצמו לחגוג במועדון היצר הרע ולנחול חיי העולם הבא בגן עדן, הוא מצא נוסחה להגשמת החלום של בלעם הרשע, לחגוג בתענוגות היצר אבל לעולם הבא: "תָּמַת נַפְשֵׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל וְתִהְיֶי אַחֲרֵיתֵי כְּמֹהוּ". לעשות מעשה זמרי ולבקש שכר כְּפִינְחָס.

לדאבון לב לאביתר לא הייתה אתון מדברת שתפקח אותנו ותראה לו את מלאך האלוקים.

³ אוצר הדרשות הקצרות

הדיוטי פרי הייתה התחנה האחרונה של אביתר בעולם המצוות, שם הוא הרשה לעצמו להתפנק בשוקולדים לא כשרים על חשבון האשראי הבלתי מוגבל שיש לו עם בורא העולם, הודות לעיסוקו היומי יומי ברפואה והצלת נפשות.

המומר מהדיוטה התחתונה גרם לאביתר לעוף על עצמו, ולמצוא את עצמו בדיוטי פרי בדרכו לעוף לחו"ל.

את דבש וחלב תחת לשונך של דברי תורה החליף בדבש וחלב תחת לשונך של 'יְנֻטְמָתֶם בָּם'. טמטום לבו אטמה את לבו מכל חכמה, ולבו המלא בגילולי הגויים במקום לחשוק בבת ישראל חשק בבת ניכר.

בשורת האיוב הגיעה להוריו, שניסו להניא אותו ללא הצלחה, ניסו לדבר על ליבו אך נתקלו בערל הלב. אביו זכר את הפטנט ללב של בנו – 'שירה', זכר באיזו ערגה היה בנו שר בשולחן שבת, ובאיזו דבקות הנפש היה מתחבר לשיר רגש אותו היה שר בסעודה שלישית.

חתונת ההתבוללות

חופת לבן נפרשה בגן האירועים על אדמת ניכר, מנגינות לועזיות מתנגנות ברקע מחכות ללוות את בן ישראל אל בת ניכר רחמנא ליצלן.

מלאכים בלבן לא היו שם, הם היו עסוקים בלבכות ובלרחם על הוריו האומללים של אביתר – אולם אבא של אביתר לא מאלו שירחמו עליו, הוא לא אומר נואש מול חלום הבלהות הגדול ההולך להפיל חורבן על צאצאיו, אין סיכוי שהוא יאפשר שנכדיו יהיו ערלים ונכדותיו נוכריות.

הוא מעמיד פנים מחייכות, מחלק איחולי מזל טוב לבביים לאורחים הרבים, מחבק את בנו בתחושה שהכל בסדר, ובשקט הוא מכין הפתעה...

הוא ניגש ל-DJ, מציג את עצמו כאב החתן, מגיש לו דיסק און קי, ומבקש ממנו לשים את השיר שיש בו בשעת החופה.

דממה, המוזמנים עומדים בציפייה לקראת רגע החופה, החתן לוחץ את יד הנכרית, יד ביד הם צועדים יחד אל עבר חופתם, ברקע מתחילה להתנגן מנגינה חסידית מלחניו של נח פלאי, ומבלי משים לב אביתר נשאב לתוך המנגינה היא מחזירה אותו בערגה אל ילדותו, הוא עוצם את עיניו, 30 שניות חולפות ומילות השיר מתחילות להתנגן:

חזור בך, בן אדם

חזור בך, בן אדם

כי מחר תתחרט

מאשר היום תשחק

ואני קורא לך,

חזור בך, חזור בך

מילות החזון איש הבוקעים מקולו המלא רגש של הזמר יוסף חיים שוואקי הולמות ללא רחם על ליבו של אביתר, הוא פותח את עיניו בבהלה, מנסה להדחיק.

וכאילו שוואקי רוצה לעצבן אותו והשיר חוזר שוב

חזור בך, בן אדם

חזור בך, בן אדם

כי מחר תתחרט

מאשר היום תשחק

ואני קורא לך,

חזור בך, חזור בך

הכלה לא מבינה מה קורה, היא שואלת אותו: "הכל בסדר, מה זה השיר הזה?" – דמעות החלו לבצבץ מעיניו, הוא מרגיש שעוד רגע הוא משתנק בבכי כמו תינוק. הוא מתעשת לוקח נשימה עמוקה, וכדי לגרש את הרהורי הקדושה שהחלו לצוץ בליבו, הוא ניגש לנשק את כלתו הגויה, אלא שדמות דיוקנו של החזון איש נצבה בפניו. הוא מתבלבל, והשיר ממשיך

וימי הנעורים חיש יעבורו

והעולם כים זועף

וזה כל פרי החיים

להתענג על עמל התורה

עמל שיש לו יתרון לנצח

וזה כל פרי החיים

להתענג על עמל התורה

עמל שיש לו יתרון לנצח

אל הבלבול מגיחה הסבתא מצד האמא של הכלה טופחת לאביתר על השכם ומחמיאה לו: "טוב. טוב. יש לך הומור טוב".

"רגע! מאיפה את מבינה עברית?" שואל אביתר, בתקוה שאולי היא יהודייה והכל בא על מקומו בשלום – "את יהודייה?"

"כן" משיבה בחיוך, וגואלת את אביתר מהמוצקה האדירה שנמצא בה.

אנחת רווחה, נשמעת מאביתר אבל לא רק, גם מאבא ואמא, והם מלזזים את בנם בשמחה אמיתית אל חופתו עם בת ישראל.

מי הוא יהודי?!

שומר תורה ומצוות VS משרת בצבא

ליום המחרת הוריו מארגנים שבע ברכות, אליו הזמינו רב ומנין אברכים מקומיים כדי לערוך שוב את החופה והפעם כדת משה וישראל

בסעודה ניתנה רשות הדיבור לסבתא שתספר על יהדותה.

הקשב מופנה אליה והיא מספרת

ראש השנה שנת תש"ד, בלילה שבין היום הראשון לשני, התגנבה השמועה שהנאצים לא מחכים לראות באיזה ספר ייכתבו יהודי דנמרק, והם החליטו לחותמם לאלתר למיתה, אלא שרבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום. תושבי דנמרק הגויים התגלו כחסידי אומות העולם והחלו במבצע הברחת שכניהם היהודים אל חוף מבטחים בשוודיה הנמצאת מעבר לנהר.

שוודיה קיבלה בזרועות פתוחות את היהודים שנסו על נפשם, חיבקה אותם, ארחה אותם. כנערה שוודית נרתמת בכל כוחי לקליטת היהודים, הנתינה הולידה אצלי אהבה, וחיברה אותי בעבותות האהבה אל היהודים.

כשקמה מדינת ישראל, הצטרפתי אל קבוצת יהודים שעלו לארץ ישראל, התנדבתי באחד הקיבוצים, שירתי בצבא, ונישאתי לאחד החיילים הקרביים, ולדאבון לב כשהייתי בהריון הוא נפל באחד ממלחמות ישראל, חזרתי הביתה לשוודיה כשברחמי תינוקת יהודייה תוצרת הארץ, תינוקת שגדלה, נישאה וילדה תינוקת חמודה שהיום היא כלה.

"היא גויה. היא גויה" היו המילים שפתחו את הסערה - "גם אם הסבא היה יהודי, הבת, וממילא הכלה גויות" הסיקו בפשטות מנין האברכים, האבא והאמא.

"גויה!? תתביישו לכם! ככה אתם מדברים על חסידת אומות העולם, ששירתה בצבא במקומכם... בזמן שאתם השתמטתם מחובתכם להגן על הארץ, היא עשתה זאת בשבילכם, שילמה מחיר כבד של התאלמנות, וככה אתם מדברים על הבת שלה, על תינוקת יתומה שגדלה ללא אבא שהגן עליכם, היא הרבה יותר יהודייה מכם, משתמטים ומתנשאים, קצת ענוה לא תזיק לכם"

ומיסטר הומור הוסיף בליצנות "אם היא תינשא לאחד מכם, היא תעבור על התבוללות..."

הוויכוח על מי הוא יהודי הוצת – האם מי ששומר תורה ומצוות או מי שמשרת בצבא!?

האם מי שמקיים את הערכים של היהדות, מקפיד על קלה כבחמורה לא מוותר על קוצו של יוד, במסירות נפש מדקדק במצוותיה ולא מסתפק רק במה שחייב כדי לצאת ידי חובה, אלא מהדר ומחזר על חומרותיה. אבל לא משרת בצבא מפני שעתותיו מוקדשות ללימוד התורה.

או מי שהיהדות לא רלוונטית אליו, הוא חי כגוי לכל דבר, לא מקיים ממצוותה מאומה, לא צם בכיפור, אוכל דבר אחר, הוא ובניו ערלים לא מקיימים מצות ברית מילה, אבל הולך לצבא ליחידות קרביות, מגן במסירות נפש על ארץ ישראל, ואף נופל עליה.

למכנה המשותף היהודי ישנם שברים הרבה, כשבקצה אחד יהודים חרדים המקפדים על קלה כבחמורה, מקיימים את מצוות התורה בדקדוק רב, ושוקדים יום ולילה על תורתה, ובקצה השני יש יהודים שלא שומרים כלום, ערלים האוכלים שקצים ורמשים ואפילו בכיפור רחמנא ליצלן. ובאמצע יש הרבה רמות, יש יהודים דתיים, שמקיימים חלק ניכר ממצוות התורה, יש מסורתיים ששומרים פחות, עושים קידוש בשבת ואחר כך יוצאים לעשן, לא מחללים שבת בפרהסייה, אבל בצנעה עשו שבתיהם חול, יש חילוניים המקפידים לא לאכול שקצים ורמשים

ודבר אחר, צמים למחצה לשליש ולרביע ביום כיפור, ויש כאלו המסתפקים רק בברית מילה לבניהם. ויש כאלו כלום. ויש מהם שהגדילו לעשות, אף להצר ולהקניט את בני התורה, וכאן בארץ הקודש הם מנסים לטמואתה בדרכים של גילויי שנאה המזכירים מוטיבים אנטישמיים לעבר השוקדים באוהלה של תורה. והקיצון שבקיצון כאלו שאינם יהודים על פי הלכה, שאביהם היהודי התבולל עם נכרית. אולם הם משרתים בצבא, מסכנים את חייהם, ופעמים אף נופלים על קידוש ה', והרי ידוע שמי שמת על קידוש ה' זכאי לעולם הבא, ובכלל זה חיילי צבא הגנה על ישראל שנפלו במלחמות ישראל, שמעלתם גדולה ונחשבים כמי שמתו על קידוש ה', ומזומנים לחיי העולם הבא.

הראשון לציון הרב יצחק יוסף שליט"א תקף בחריפות⁴ –

השבוע הראו לי דבר שאם לא הייתי רואה לא הייתי מאמין, רב דוקטור אחד כתב מאמר בעלון "שבתון" (גיליון 1076 י"ט סיון) מנאמני תורה ועבודה של המזרחי, וכתב שם, שאין לצפות מהגר שיהיה חרדי, כי החרדים הם זרם מתבדל הנמנע מגיוס לצבא [החילוני], וגר המתגייר ומתכוון לקיים אורח חיים חרדי מתבדל, "אין גיורו תקף".

עד היכן שנאת החרדים שלהם! מאיפה הביא את הדעות המשובשות האלו?! מי שלומד תורה מגן על כל הדור! וכמובא במדרש⁵ על הפסוק "אלף למטה אלף למטה", שעל כל אלף חיילים שהיו נשלחים לקרב, היו אלף עומדים בתפלה. וכמו שאמר דוד המלך⁶ "עומדות היו רגלינו

⁴ בשיעור השבועי, המשודר בלוויין, מוצאי שבת פרשת חוקת תשפ"ב.

⁵ מדרש רבה כב, ב. תנחומא מטות, ג. ילקוט שמעוני במדבר לא, ג

⁶ תהלים קכב, ב

בשעריך ירושלים", מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה?
שערי ירושלים שהיו עוסקים בתורה.⁷

נוסיף בהומור לתיאור של הראשון לציון לאותו אדם: 'רב דוקטור' – פעם שיבחו רב דוקטור בפני ר' יהונתן אייבשיץ – ובשניות הגיב הרב: "כשרב צריך לצדו דוקטור, כנראה שהוא חולה..."

כבר הקדימו, הפוליטיקאי עם הכיפה, שעשה יד אחת עם מפיצי השנאה על שומרי תורה ומצוות, ולקח חלק בהקמת ממשלה עם מפלגה ערבית, המדירה את החרדים לדבר ה', ובמקום להתנצל ולקבל את דברי התוכחה של שליחי רבנן בכנסת, שמחו בזה הלשון: "אחר חשיפתם (של הסכמים הקואליציוניים המתגבשים) מסתבר שגפול דבר בישראל - המדינה בסכנה. מדובר על עקירת הדת מהמדינה ... ימינה הולכים להגשים את חלומם של מרצ, מפלגת העבודה, הרפורמים, לפיד, ליברמן כולם יחד. הממשלה בראשות בנט הולכת להרוס ולהחריב כל מה שבמשך 70 שנים שמרנו יחד גם בזמנים קשים ביותר" ושליח נוסף מהצד הליטאי מחה "נבלה נעשתה בישראל, לא שבת לא גיור, לא חינוך, לא תורה, לא טהרת הייחוס, רק התרסה שאין לנו חלק ונחלה באלוקי ישראל" - השיב הפוליטיקאי בעזות פנים ותקף –

"השבוע הותקפנו בצורה קשה על ידי מספר חברי כנסת מהסיעות החרדיות. 'ממשלת שמד' הם אומרים, 'תורידו את הכיפות' הם צעקו לנו. ואני שואל את אותם חברי כנסת: התפללתם אי פעם תפילת שמונה עשרה בשכיבה במארב, ספוגים בגשם, רועדים מקור? הקפדתם על נטילת ידיים גם כשאין כיור ונטלה ליד חדר האוכל בישיבה? גם כשצריך ממש להתאמץ על זה? לבשתם ציצית באימונים מפרכים גם כשזה הדבר הכי לא נוח בעולם? אכלתם שנים אוכל קר בכלים חד פעמיים כי חששתם שאולי יש בעיה בכשרות? התפללתם פעם לקב"ה לפני יציאה לקרב?"

⁷ מכות י.

"מי אתם בכלל שתלמדו אותנו על יראת שמים? מי אתם בכלל שתלמדו אותנו מה זה קידוש ה'? מי אתם שמתלמדו אותנו על יראת שמיים? תתביישו לכם! ההתנהגות שלכם היא החילול ה' הכי גרוע שיכול להיות".

הוא ניסה לעקוץ, את לומדי התורה על שלא עשו צבא, והגדיל לעשות בטענתו המגוחכת, שהצבא הוא המדד ליראת שמים, ומי שבחר בלימוד תורה על פני צבא, מבין פחות ביראת שמים...

ליום המחרת הנציג החרדי בכנסת השיב בשניות כסיל כאיוולתו "אלו מארבים אני שכבתי? - אני למדתי תורה! אבל העדינות שלנו לא נתנה לנו להגיד את המובן מאליו - כהנא, באיזה מארבים שכבת עם מנסור עבאס?..."

ואחד מחברי הכנסת נתן לו חיזוק: "הוא שכב במארבים עם לפיד במחנה..."

צבא: 'מלחמות ה' - האמנם!?

נחזור לגוף הוויכוח, למה מי שמוסר נפשו על ארץ ישראל על ידי שירותו בצבא, ואף מת עליה, מוות של קידוש ה', הוא לא יהודי, גם אם רק אביו יהודי, למה הוא פחות יהודי גם אם הוא ערל אוכל שקצים ורמשים ואפילו בכיפור?

למה המצווה הגדולה של מסירות נפש ולמות על קידוש ה', לא מחפה על הזנחתו את שאר מצוות התורה?

ובאלו שהם כן יהודים, ומקיימים את מצוות התורה באופן חלקי, למה הם פחות צדיקים ממי שמקיים את כל התורה בהדור רב, למה שירותם הצבאי לא מקנה להם הנחות בקיום השולחן ערוך?

תשובה שנונה ומאלפת ניתן ללמוד מדבריו המחכימים של ר' **יעקב גלינסקי**, הוא מספר⁸ -

בשעתו ביקרתי במקסיקו, באה לפני אשה בוכייה, בנה עומד לשאת גויה לאשה, התחננה בדמעות שאשוחח עמו, אולי אוכל להניאו מכך.

פקפקתי בסיכויי, אך לא ראיתי עצמי פטור מלנסות, הלכתי אליו ואמרתי: "יש לי שאלה, אתה אזרח מקסיקני?"

"כן" השיב. ידע מה מטרת בואי, ותהה לאן השיחה תוביל

"אזרח גאה, פטריוט נאמן?" חקרתי

"כן" השיב

⁸ 'הגדת', פרשת ואתחנן, עמודים 130-131.

"ואם תפרוץ מלחמה, נאמר, בין מקסיקו לארגנטינה, ויגייסוך, תתגייס ברצון."

"ודאי" השיב

"ותלחם בעד ארצך. תהרוג את החייל הארגנטינאי מולך?"
"כן" צטט, אמר פתגם ותרגמו לי: "במלחמה כמו במלחמה".

"ואתה מודע לכך שהוא עלול להרוג אותך, אתה מוכן לסכן את נפש למען מולדתך?"

"כן" ענה נחרצות – "יש דברים שאדם חייב לארצו!"

"ואם הוריך היו מהגרים לארגנטינה במקום למקסיקו?"

"אז הייתי נלחם לטובת ארגנטינה, הורג ונהרג למענה, חד וחלק".

"טוב הבהרנו את העניין. הייתי רוצה לשוחח על העניין שבגללו באתי".

"חבל על הדיבורים. אנו אוהבים והחלטנו להינשא"

"זאת הבנתי. אבל יש לי 4 שאלות. הראשונה: האם אתה יודע שאתה יהודי?"

"ודאי. ואיני מתכחש לכך. אף לא המיר את דתי. מצוות בין כה איני שומר, תהיה לחובתי עוד עברה"

"תודה. השאלה השנייה: האם אתה יודע שלפני דור – בדורי, בקש הצורר לאבד את עם ישראל, הרג ששה מיליון מטובי בניו, בהם מיליון ילדים?"

"כן" הוא יודע

"השאלה השלישית: האם אתה יודע, שבנישואיך עם הגויה הילדים גויים?"

גם זאת הוא יודע

"זהו, ולשאלה האחרונה.

במו פיך אמרת, שיש לאדם מחויבות לארצו, להרוג ולהרג למענה. מה עם המחויבות שלך לעם ישראל שאבד לפני דור שלישי מבניו, וכבר איבד שלישי נוסף בנישואי תערובת?!

אתה עומד להביא לעולם מקסיקנים נוספים במקום להביא לעולם יהודים כשרים?!"

לשאלה זו לא היה מוכן.

היה לו האומץ להודות בנכונותה, רק מכשול אחד עמד בדרכו, עורך דנה יגיש תביעה על הפרת הבטחת נישואין, הסכום, מרתיע.

אמרתי: "אל תדאג. בחצי הסכום תשא אימך, ובחצי השני אני" - בו במקום קשרתי אותו עם רב הקהילה, קבענו שישמע שיעורי תורה בימי שני ורביעי.

בביקורי הבא במקסיקו כבר היה נשוי, והקים בית חרדי.

ובטרמינולוגיה של הרב גלינסקי למה אתה מוכן להילחם ואפילו להיהרג למען מקסיקו אבל על היהדות שלך אתה מוותר?

למה יש המוכנים להילחם בצבא ישראל, ואפילו להיהרג, אבל על היהדות הם מוותרים, ואפילו נלחמים בה ובמצוותיה: בשבת, בכשרות, בנישואים כדת משה וישראל?

אדם נלחם על משהו שבשום פנים ואופן הוא לא מוכן לוותר עליו. הוא שומר עליו בקנאות ובחירוף נפש. יהיה פתטי אם אדם יסכן את חייו וילחם בחירוף נפש בשביל דבר שוויתר עליו ממצמן, על אחת כמה וכמה יהיה מגוחך אם אדם ילחם עבור דבר שמהווה עבורו מטרד ורק מיחל להתפטר ממנו.

איך שייך להילחם למען ארץ ישראל, בזמן שמוותרים על עם ישראל על ידי התבוללות, איך שייך למסור את הנפש להגן במלחמה על העם היהודי, בזמן שמוותרים על היהדות, ואף רואים בה כמטרד!?

האם זה לא מעלה תהייה שמא חלקם באו לארץ בשביל הזבת חלב ודבש שיש בה, שמא הם באו לארץ בשביל סלי קליטה מפנקים, שמא הם ברחו ממקומות עוני שבחלקם אף אין חדרי שירותים ואמבטיה בכל בית, אבל אופס! מרגיז שבסל קליטה אין ממעדני שיקוצי הנכרים. האם אלו לא כשכירי חרב!?

סבא שלי ז"ל, לחם בארץ ישראל בקום המדינה, חטף כדור ששרט את ראשו ואף נפל בשבי הירדני, הוא לחם גם כשלמדינת ישראל לא היה

מה לתת לו, והיא נתנה לו רק עוני וייסורים, שהרי ארץ ישראל נקנית בייסורים, הוא וחלק גדול מהדור שלו לחמו במסירות נפש למען ארץ ישראל מתוך אהבת ארץ הקודש לה ייחלו כאלפיים שנה בגלות.

*ובכל המלחמות תמיד
זכרתי שחוץ מזה שאני
נלחם למען עם ישראל
וערכי מדינת ישראל אני
גם שליחם של דורות
בשם ה' צבאות. אין דרך
אחרת להסביר מדוע
אנחנו נאבקים על זה.
(שר הביטחון, יואב
גלנט)*

יש כאן עומק נוסף רק בזכות התורה

והמצוות יש היום על מה להילחם, לולא שמירת תורה ומצוות עם ישראל היה אובד בגלות, ולא היה נשאר ממנו אלא פרק קצרצר בדפי ההיסטוריה אם בכלל.

ואת זה אומר לא פחות ממי שממונה על כל הצבא, שר הביטחון יואב גלנט -

"כאחד שהוא אדם חילוני היה חשוב לי להגיע הנה⁹. מדוע? מפני שמי שמכיר את ההיסטוריה היהודית מבין שעם ישראל שרד 2000 שנה בזכות המסורת, בזכות תפילה 3 פעמים ביום לירושלים, אלמלא הדבר הזה הרי לא היינו מסוגלים לעשות את הפלא הגדול של להחליף את המלך בנביא ואת הארץ בספר, כי מה שקרה פה זה שב-2000 שנה בלי טריטוריה בלי מנהיג אחד ב-100 גליות שונות הצלחנו לשמור על עצמנו, זה קרה רק בזכות המסורת בגלל שעם ישראל והמנהיגות שלו הרבנות דאז במשך 2000 שנה הצליחה לגרום לזה שהרב ומנהיג הקהילה יהיה למעשה הסמכות הרוחנית. וספר התורה ובהמשך המשנה, הגמרא וכל סידור התפילות. יהפוך להיות למעשה העוגן במקום ארץ ישראל.

זה מה שהיה והיום זכינו, אנחנו, בדור ההורים שלנו ואנחנו, דור התקומה. אני מבין בזה ומכיר את זה. ואני אומר לכם עוד דבר כולנו אם אנו נמצאים כאן, למעט בודדים שבבודדים, אנחנו בניהם של עולים חדשים יש כאלו שעלו לפני עשר, עשרים, חמישים, שבעים שנה, מאה שנה, אבל כולנו צאצאים של עולים חדשים, וזה אומר שכולנו בדור לפני: דור אחד, שנים שלשה או חמשה דורות כולנו היינו דתיים. מדוע? אחרת לא היינו מגיעים הנה כיהודים כי לא היינו שורדים.

הסבתא של אמא שלי שברחה אתם היא הייתה כבר מבוגרת, היא ברחת אתם מהנאצים ועברה לרוסיה לא שרדה את המסע כי כבר

⁹ את הדברים מסר בכנסת, כנס השקת השדולה לשמירה על זהותה וצביונה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית. - כ' באדר תשפ"ב.

בימים הראשונים סרבה לאכול אוכל לא כשר, וגוועה ומתה, פשוט זה הסיפור. האחרים בלית ברירה אכלו את מה שיש ושרדו היו גם יותר חזקים. במשפחה שלי 4 דורות לאחור יש את התמונות של הדודים והסבים של אמא שלי ואבא שלי על הקיר, כולם לבושים כמו אנשים של יהדות התורה היום, אין שום הבדל. נראים אותו דבר לכן אני זוכר את הדבר הזה.

ועוד שני משפטים, בכל המקומות שהייתי בהם, בכל הפעילויות בכל המבצעים ובכל המלחמות תמיד זכרתי שחוץ מזה שאני נלחם למען עם ישראל וערכי מדינת ישראל אני גם שליחם של דורות בשם ה' צבאות. אין דרך אחרת להסביר מדוע אנחנו נאבקים על זה.

יהודי לא בכשרות הבד"ץ

הס. אביתר משתיק את כולם, ופונה בהתרסה לאביו ואמו ולאברכים: "אני לא מחמיר כמותכם, אני לא צריך אשה יהודייה בכשרות חלק גלאט של הרב יצחק יוסף ושל הרב גלינסקי, מספיק לי בכשרות הצבא, של הרב דוקטור והפוליטיקאים.

זה מזכיר לי את הסיפור ההזוי, של חבר מרכסים שעשו לו 3 פעמים ברית מילה, פעם אחת כשהיה ילד בתור מוסלמי, פעם שניה שהתגייר ברבנות, ופעם שלישית שהפך לחסיד ורצה להינשא לבת מחסידות בחיפה. האדמו"ר שלא סמך על הגיורים של הרבנות, עשה לו פעם נוספת את כל הליך הגיור כולל הטפת דם ברית".

"מה הבעיה" אומרת הסבתא – "כדי שהרוחות יירגעו, וכולם יהיו מרוצים אני מוכנה להתגייר אפילו עוד 10 פעמים לפי כל החומרות, אני בין כה אשה, ולא יעשו לי ברית מילה 10 פעמים".

הסבתא רותמת מהומור שניחנה בה כדי להפשיר את האווירה המתוחה והעוינת, והיא מספרת בבדיחות: "כשנולדתי נולד עמי תהום זכר, ובשעת הברית, טעו והביאו למוהל אותי במקום את אחי.

"ברית?! שואג האבא – "רגע את יהודייה או לא?"

"ברור שכן, אמרתי לכם כבר אתמול..."

"טוב נו. אני מתכוון יהודייה אמיתית, לא של הצבא? למה עשו לאחריך התהום ברית?"

"כשנולדנו אני ואחי התהום, הורי סיכמו ביניהם, שעושים חלוקה, הבן של אמא, והוא יהיה יהודי כמותה, יכניסו אותו בבריתו של אברהם, ואני של אבא, אמי הייתה מוכנה לוותר עליו בגלל שאני בת, ולדעתה יש פחות משמעות ליהדותי, בשביל לא לוותר על הבן שהרי שיגדל יעלה

לתורה, יתפלל בבית הכנסת יאמר קדיש וקדושה, יניח תפילין ויתעטף בציצית. כשגדלתי ושמעתי על ההסכם, נפגעתי על שאמי הייתה מוכנה לוותר עליי, אבל בסוף עקפתי אותה עליתי לארץ נישאתי לחייל, נולדה לי ממנו בת, ובזכות הצבא הפכתי ליותר יהודייה מאחי התהום"

אנחת רווחה, כזו שמרעידה את אמות הסיפים נשמעה מהאב: "כמה בלבולי שכל, העיקר שאת יהודייה, וממילא הכלה היום היא יהודייה כשרה. כדת הרב יצחק ורבי יעקב גלינסקי" סיים בקריצה.

סגירת מעגל

ר' דון מנדלסון, הרב המקדש, ניצל את המומנטום והחל לספר את סיפורו –

לפני כ-30 שנה, כשהייתי בחור, למדתי בישיבת פּוֹנִיָּבֵז' בבני ברק, התעליתי בלימוד התורה, אך דא עקא סבלתי מרווקות מאוחרת, משום מה היא שהכריזו עליה 40 יום קודם יצאתי, התמהמה מלבא.

שיא המשבר היה ענין של אגו, פגעו לי בכבוד. היצע החברותות של בחורים בני גילי היה מאוד מצומצם עד לא קיים, הודות לנישואיהם, בלית ברירה התפשרתי ללמוד עם צוציק הצעיר ממני ב-5 שנים, בתחילה הרגשתי סוג של התנשאות שאני אלמד אותו, כרב ותלמיד, אלא שהוא היה בעל כשרון פי כמה וכמה ממני, היה מבריק סברות גאוניות, ואת כל סברותיי היה דוחה בקש.

בראש מורכן ובבושת פנים, יצאתי מהישיבה לכיוון חוף שרתון בתל אביב, כדי להתאוורר ולנשום אוויר. בדרך עברתי ליד גורד שחקים, סקרן אותי לטפס במעלית גבוה - "אולי זה יגביה את רוחי" הרהרתי.

דלתות המעלית נסגרו וחוויית האקסטרים התחילה, המעלית טיפסה במהירות, וכמו בסיוטי הלונה פארק היא נתקעה בקומה 17. אני מוצא את עצמי תקוע במעלית יחד עם עוד אשה חרדיה בהריון, כנראה הייתי מבולבל וכשנכנסתי למעלית לא בחנתי לעומק את הלכות יחוד.

הצחוקים שהיינו צוחקים על האחיות שלנו שהן נכנסות להיסטריה מכל שטות, התבררו לי הרגע שהם בכלל לא צוחקים, האשה בהריון, נתקפה בהיסטריה מטורפת, היא התחילה לצרוח, היו אלו ימים לפני שהיו טלפוניים ניידים זמינים בכל כיס. כגבר הפכתי לרובוט, לחצתי חזק על לחצן המצוקה וניסיתי להרגיעה. כנראה שהתינוק שלה נבהל והחליט לצאת לראות מה קרה, על מה המהומה, מה שגרם לאשה

לצרוח פי כמה. היו אלו רגעים בודדים שנדמו כנצח, אני לא זוכר כלום, אבל אני זוכר שהדחקתי רגשות, תפקדתי כמו רובוט מכני ממוקד מעשה, שבסופם כוחות ההצלה חלצו את שלושתנו...

לאחר כמה ימים הוזמנתי לברית, והתכבדתי בסנדקאות ולפליאת האורחים הכיכד מצוות הסנדקות הכל כך נכספת זכה בה עלם צעיר פשוט סיפרו ההורים את היותי מלאך בנס הצלה שם האם והתינוק.

הכבוד של הברית פיצה די והותר על כבודי המושפל, ואף הביא לי כמה הצעות שידוכים מהמשפחה, שבסופם זכיתי לבנות בית נאמן בעם ישראל.

היו מהקהל בברית שריננו עם כל הכבוד להכרת הטוב על היותי כמלאך בלידת התינוק, עדיין זו טעות להפקיד את גורל הצדיקות של התינוק בסנדקאות של בחור פשוט שאינו תלמיד חכם.

סנדקות היא לא חלוקת מתנות, אלא היא משפיעה על הילד, ואם תלמיד חכם גדול משמש כסנדק, זו סגולה שהילד יגדל לתלמיד חכם כמוהו.

שמעתי, שתקתי והסתקרנתי לראות האם לכשיגדל הילד יגדל לתלמיד חכם, או שבגללי יפסיד...

לכן יש לי מנהג קבוע, שבכול מקום שאני מזדמן, ויש שם פנים חדשות, אני מספר את סיפורי, בתקווה לאתר את הילד שהיום אמור להיות בגיל 30".

"איך קראו לתינוק" שאלו האורחים – "בתקווה לעזור לו"
"אביתר"...

"הכל בגללך!" הפנה הגרמען את מבטו לעבר ר' דון מנדלסון "כשילד נולד, בסיטואציה של הצלת נפשות, על ידי בחור שפספס את הלכות

יחוד, ואותו מציל שפספס הלכות יושב בסנדקאות, לא פלא שגודל ילד שבשביל הצלת נפשות עוזב את ההלכה"

ולקול תרועת האורחים, מקנח בהומור "אביתר. אני מציע. שכדי לתקן, תעשה שוב ברית והפעם יכובד בסנדקאות הראשון לציון... כך שתדע לקיים הצלת נפשות על טהרת ההלכה".

בשורה לעמלי התורה בעין

יצא לאור ספר 'מלאכת מחשבת' על מלאכות שבת

הכולל חבורות למדניות בפלפול ישיבתי, המפשיטות בבהירות את הסוגיות הסבוכות של מלאכות שבת

שיטת ר"ת בשקיעת החמה
ביאור דברי הרמב"ם בטעמא דמוקצה
ביאור דברי רש"י הבורר תורמוסין
ביאור דברי רש"י בכלי שמלאכתו לאיסור
דעת הרמב"ם והשו"ע אי הותרה או דחיה ועוד

עוצר נשימה

ומיעורר מחשבה

כ-500 עמודים של
מ'אמרים בשלום
בית המוגשים
במינוולוג מרתק
052-7115452

לאור הביקוש הרב

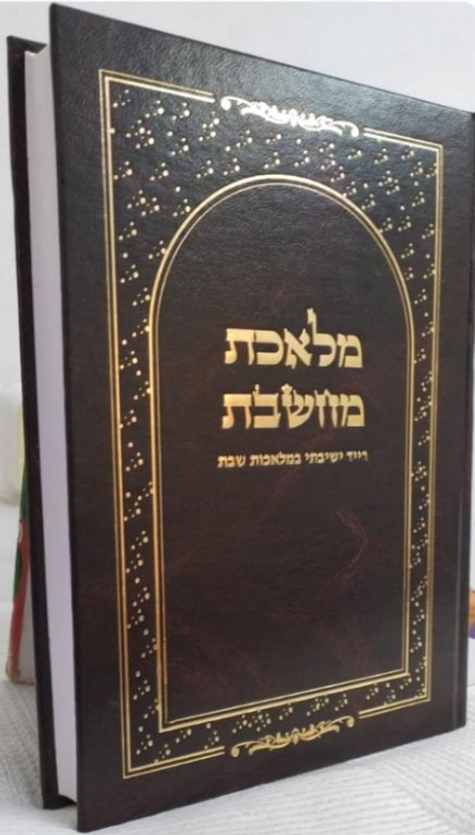
ניתן לשלוח שאלות והתלבטויות
בענייני אמונה והשקפה, חינוך
ילדים ושלום בית.

יש לפנות אך ורק דרך המייל

1shol1@walla.co.il

הודעה משמחת

במסגרת הרחבת
התפוצה ניתן
להשיג את העלון
באתרים:
'מורשת מרן'
'אור נקי' ו'עלון
עולם'

ונסף עליו קונטרס הקדמה כ-100 עמודים בעמקות המחשבה,
בסוגיות מעין עולם הבא דשבת, ונהמא דכיסופא

שנתחבר בס"ד על ידי ברייתא דאורייתא בחבורה של
צורבא מרבנן, בכולל בהיכל ישיבת וולפסון (נתיבות
החכמה)

לציבור הקוראים, הספר במחיר 50 ש"ח כולל משלוח עד לבית

1shol1@walla.co.il 052-7115452

טנא מלא ברכות ינוחו על תמכין דאורייתא שמסייעים
בהפצת העלון: ר' יעקב לוי, ר' יגאל כהן, ר' אוריאל בן
חנה, אסתר בת יפה, שרה בת ליאורה

רחמים בן אסתר, יפה (ג'וליה) בת ג'מילה,
סעדיה בן אברהם, רחמים בן אסתר, שרה
בת לאורה, גילה בת יפה (ג'וליה), חנה בת
רחל, מרים בת רחל, עמוס בן מרים, יפת
בן שמעה, חיים בן רחל, יוסף בן רחל,
מנחם בן רחל, לאה בת שמעה, דניאל
וישראל בני דבורה, אברהם יוסף בני שרה,